

Baudiet un redziet, cik Tas kungs ir labs (Ps. 34:9).

Varam priecāties un pateikties Dievam, ka mūsu draudzē jau vairāk kā divus gadus notiek Alfas kursi un mazo grupu kalpošanas. Tie ir pirmie soļi, ir savas grūtības, problēmas, tomēr nav šaubu, ka tās ir vajadzīgas un brīnišķīgas kalpošanas nozares, kuras ir jāattīsta. Varam būt pateicīgi Dievam, ka šī kalpošana palīdz draudzē ienākt jauniem locekļiem. Viens no spilgtiem piemēriem ir mūsu draudzes māsa Ineta Smolenska. Ar Inetu iepazīnos tieši Alfas kursā, vēlāk tikāties arī mazajā grupā un man ir patiess prieks, ka Dievs tik dažādi un īpaši strādā cilvēku dzīvēs. Katra no tām ir dzīva un stipra liecība draudzei par iedrošinājumu.

Oļegs: Sākumā iepazīsimies.

Ineta: Mans vārds ir Ineta un Ventspils pilsētu par savu dzīves vietu saucu jau kopš sevi atceros. Šobrīd dažādu notikumu un apstākļu rezultātā esmu tikusi pie pārdevējas konsultantes amata, kuru apgūstu, jo tirdzniecība man ir absolūti sveša sfēra.

Oļegs: Kāds ir tavs atgriešanās stāsts, ceļš pie Dieva?

Ineta: Tas ir garš stāsts, stāsts četrdesmit gadu garumā. Mani vecvecāki bija kristieši, pie kuriem, pirmsskolas vecumā, pavadīju daudz laika un tiku dzirdējusi par Dievu, tiku vesta arī baznīcā. Kristiete ir arī man mamma, bet tēvs diemžēl pagaidām nav ieguvis šo privilēģiju dzīvē. Kad izaugu, Dievs no manas dzīves tika izstumts. Bija milzum daudz „svarīgāku” lietu, notikumu, kas aizrāva un attālināja no patiesām vērtībām. Manai rīcībai bija sekas, es sāpināju sevi un līdzcilvēkus, manā sirdī nebija vietas mīlestībai un piedošanai, es dzīvoju tā, kā pašai šķita pareizi. Tomēr brīžos, kad klājās plāni vienmēr zināju, ka mamma par mani aizlūdz, un tas deva drošības sajūtu, gan jau viss beigsies labi. Tas tā turpinājās līdz brīdim, kad, šķiet, visa dzīve sabruka vienā dienā. Tā bija notikumu sērija, kas viens par otru šķita baisāki. Cīnījos kā nu pratu, liku lietā visus man zināmos ieročus, bet ko gan var cilvēks bez Dieva palīdzības. Galu galā mani spēki un arsenāls bija beigušies, biju gatava padoties, jo īsti nekam šai dzīvē vairs nesaskatīju jēgu.

Pilnīgi iztukšota, bez spēka saņēmu padomu, kuram negribīgi paklausot, tomēr locīju ceļus lūgšanā. Tā bija, mana ceļa pie Dieva, starta līnija.

Oļegs: Kā tu nonāci līdz kristībām?

Ineta: Esmu traki ziņkārīga būtne un biju dzirdējusi par Alfas kursa norisi. Man radās vēlme paskatīties kas tur notiek, bet tikai paskatīties un viss. Tomēr Dieva nodoms bija atšķirīgs un jau pēc pirmā apmeklējuma bija pilnīgi skaidrs, ka es tur atgriezīšos. Man, protams, paveicās ar cilvēkiem, kurus tur sastapu un esmu milzīgu pateicību parādā Dievam un viņiem. Gribu teikt, ka neesmu nekāds cukura gabaliņš, plus skepse un sajūtas ar kādām tur ierados, noteikti nerosināja vēlmi man plati smaidīt. Tomēr, kā jau teicu, man paveicās, es tur sastapu Uljanu, sirsnīgu un laipni smaidošu, šķiet, viņu mans izskats pilnīgi neinteresēja, viņa mudināja droši

nākt iekšā un mīļi smaidot cēla man priekšā kūpošu zupas šķīvi. Es biju pagalam apjukusi un pilnīgi izsista no savas čaulas, atbruņota.

Pēc kopīgās maltītes sekoja lekcija, kas manī raisīja kaudzi jautājumu un pateicoties Uljanai un Pēterim, viņu iecietībai, sapratnei un sirds gudrībai es arī saņēmu atbildes. Visa šī kopsadarbība noveda pie loģiska risinājuma, kristībām.

Oļegs: Arī pašlaik tu piedalies Alfas kursā. Kas to pamudināja darīt?

Ineta: Šo kursu apmeklēju pavadošās personas – šoferīša statusā, savai draudzenei Ivonnai. Saskatīju to kā iespēju kalpot un priecājos, ka Dievs ļauj izmantot šādu iespēju.

Oļegs: Kā Ivonnai patīk Alfas kursā?

Ineta: Šis jautājums noteikti būtu jāuzdod pašai Ivonnai, bet, cik redzu un saprotu, viņu tas ir ļoti ieinteresējis un man par to ir liels prieks. Prieks, ka vari būt kaut vai maza, bet tomēr daļiņa no Dieva lielā plāna. Alfas kurss noteikti ir viens no veidiem, caur kuru Dievs darbojas cilvēku dzīvēs.

Oļegs: Ko tev nozīmē nedēļas vakari mazā grupā?

Ineta: Tas ir viens no veidiem kā iepazīt tuvāk brāļus un māsas, vest sadraudzību. Tas noteikti ir veids kā komunicēt par jautājumiem, kuri rodas katra kristieša dzīvē. Dzirdēt viedokļus un domas, dalīties ar saviem uzskatiem. Tā ir iespēja kopīgi lūgt, saņemt atbildes, gūt mieru un prieku sirdī. Tā noteikti ir iespēja uzaicināt cilvēkus no malas, kuri iespējams kautrējas apmeklēt dievnamu, kuriem iespējams arī ir kaudze jautājumu.

Oļegs: Ko tev nozīmē kalpošana?

Ineta: Šis jautājums ilgu laiku nodarbināja manu prātu. Biju draudzes sastāvā un gribēju iesaistīties kādā kalpošanas darbā, bet absolūti nespēju iedomāties nozari, kurā varētu izpausties. Noliku to lūgšanā Dieva priekšā un nepaliku bez atbildes. Šobrīd mana kalpošana dievnamā ir kolektīvas vākšana, esmu priecīga un pateicīga Dievam, ka arī man atradās darbiņš, kuru daru ar prieku. Kalpošana, protams, var izpausties dažādos veidos tikai jāgrib, jāprot saskatīt šīs vajadzības un nepalaist garām iespēju.

Oļegs: Kur tu ņem spēku grūtajos brīžos?

Ineta: Droši varu sevi pieskaitīt pie emocionālajām būtnēm ar visām no tā izrietošajām sekām. Tādēļ man ir ļoti svarīgs līdzcilvēku atbalsts, sapratne un iedrošinājums. Parasti, ja ūdens smeļas mutē, meklēju palīdzību pie cilvēkiem, kuru viedokli cienu un respektēju, protams, tās arī ir lūgšanas un Dieva Vārds. Galvenais šīs darbības veikt pareizā secībā, bet jāatzīst, ka ne vienmēr tas izdodas.

Oļegs: Vai esi saņēmusi reālas (īpašas) atbildes uz savām lūgšanām?

Ineta: Sarunās ar līdzcilvēkiem esmu vaicājusi kādā veidā Dievs atbild uz viņu lūgšanām un atbilžu varianti ir visdažādākie, bet vairumā gadījumu tās ir sajūtas, atskārsmes. Man, protams, šai jomā gribētos ieviest izmaiņas un saņemt atbildes e-pastā, vai kādā citā taustāmākā un saprotamākā veidā, tomēr arī es tās saņemu sajūtu līmenī. Daži gadījumi ir bijuši tik spilgti, ka šķiet pat fiziski tu sajūti mieru un zini, esi sadzirdēts. Dažreiz pēc notikumu gaitas tu aptver, ka tava lūgšana ir atbildēta, bet dažreiz Dievs caur to pašu cilvēku, kura viedokli tu respektē, tev pasaka konkrētā tekstā. Pilnīgi noteikti esmu saņēmusi reālas atbildes uz savām lūgšanām un katra no tām savā veidā ir īpaša.

Oļegs: Ko tavuprāt nozīmē būt par Kristus mācekli, sekotāju?

Ineta: Manuprāt, tas ir ļoti smags darbs vispirms ar sevi, savām vēlmēm, kaprīzēm, iegribām. Tas nozīmē lietu kārtību pareizā secībā, bet tas nav viegli. Nav viegli pirmā vietā nolikt Dievu un

tad savas vajadzības un intereses, vai vēl trakāk citu cilvēku vajadzības un tad savējās. Domāju, ka sekot Kristum nozīmē aizliegt sevi, sekot viņa pavēlēm, mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu, kas man šķiet tas grūtākais uzdevums. Patiesībā tā ir laime būt Kristus sekotājam, dzīvot saskaņā ar viņa baušļiem un pavēlēm un lai cik grūts nebūtu uzdevums, Dievs palīdz ar to tikt galā.

Oļegs: Vai paļaušanās uz Dievu ir nepieciešama jaunībā vai vecumā?

Ineta: Jebkurš brīdis, kad cilvēks aptver Dieva esamības nepieciešamību savā dzīvē, ir apsveicams, tomēr paša cilvēka interesēs to būtu izdarīt pēc iespējas ātrāk. Ar pilnu atbildību varu apgalvot, ka ja nebūtu izstūmusi Dievu no savas dzīves tās sākumā, vēlāk nenāktos dziedēt rētas un nožēlot pazaudēto laiku. Visi ļaudis vēlas situētu, sakārtotu dzīvi, bet neaptver, ka bez Dieva klātbūtnes tajā, to neiegūs. Lai arī dzīvojam attīstītā laikmetā, tomēr tik maz lietu spējam kontrolēt un ietekmēt. Dzīvojot bez Dieva klātbūtnes esam zaudētāji un cietēji. Tad nu secinājums būtu skaidrs kurā dzīves posmā būtu saprātīgi uzticēt dzīvi Dievam, pat neizskatot iespēju, ka vecumdienas ne visi ļaudis piedzīvo.

Oļegs: Tavs novēlējums draudzei.

Ineta: Gribētos novēlēt milzum daudz savstarpējas sirsnības, saticības, mīlestības, iejūtības, jo tās nekad nevar būt par daudz. Laiks šodien ir ļoti steidzīgs un ir kaudze visādu pienākumu, bet tai visā tomēr pamanīt līdzcilvēku. Ja starp draudzes cilvēkiem valdīs siltas attiecības, arī tiem, kas dievnamā ienāk pirmo reizi būs patīkami tur uzturēties. Tas noteikti ir komandas darbs un man gribētos būt stipras un sirsnīgas komandas sastāvā.

Ar Inetu Smolensku sarunājās Oļegs Kligačs.

